

KAZIMIERZ BRAKONIECKI

Álomlátó

1.

*Torkon ragad engem.
Szavamon fog.
És nem ereszt.*

Mi ez?

Az élet?

A halál?

*Torkom kínálom, szavam adom,
és kvittek leszünk.*

Hát ez.

2.

*Anyám álmomban
a kézfejem figyel.
Álmomban anyám az én kézfejem.*

*Milyen kicsi a tenyered!
Hozzáméri tenyerét az enyémhez.
Csakugyan. Az enyém kisebb.
És milyen sötét, az övé viszont ragyog.*

Ha találkozunk, megetetek!

*Elmúlik a tenyér, az árnyéktalan fény.
Álmomban anyám és a mi tenyerünk.*

3.

*Ma semmit sem álmodtam.
Nehéz éjszaka volt.*

*Mindent megkettőzve láttam,
belülről és kívülről.*

*Mindaz, mi velem összeillett,
halálra íteltetett,
és egyáltalán nem álmodtam meg.*

4.

*Pillanatnyi figyelmetlenség,
és életem veszíthettem volna,*

de felébredtem.

Nem léteztem énelőttem.

Nem leszek többé énutánam.

Annyi van belőlem, amennyi bennem.

Egy hullának nincs neve.

Szétbomlik befelé.

5.

Telefon. Halló?

Szervusz! Apám hangja.

Azután semmi. A semmi hallgatása.

Az álom alacsony energiája,

amely tudatában van a halálnak.

Gondolat. Hang. Csend.

Az értelem megismerhetetlen.

Végül kiirtja az embert a világegyetemből.

6.

Édesanyám,

netán Isten.

Már semmitől sem félek.

Még Isten halálától sem.

7.

Anyanyelvem megnyomorít.

Isten a nyelv sírgödre.

8.

Nem vágyom válaszokra.

Kezdek félni a kérdésektől.

Agyam a halálé.

9.
Fiaim
felfalnak engem,
ahogy én is felzabáltam az apám.

És olyanná váltam, mint ő.
Csak a nyelv marad enyém a halál
végezetéig.

10.
Mind gyakrabban
látok szavak és álmok nélkül.
Magam vagyok a látás.

11.
Isten meghalt bennem.
Én haltam meg Istenben.
A halál ateista.

12.
Nappalhoz hasonlatos nappal.
Éjszakához hasonlatos éj.
Időtlen vagyok.

13.
Vajon a holtak álmodnak?
Ha nem is tovább, csak egy holt pillanatig?
Ha igen,
akkor ők istenek.

14.
Hó cibál a kezemnél fogva.
Megfordulok. Ez az én hideget kedvelő anyám.

15.
Nincs élet az élet után.

Kizárólag
a halál utáni halál van.

16.
Anyám az életem volt.
Az ő hasában éltem.
Anyám a sírgödröm lesz.
Meghalt.
Én még élek.
Halott vagyok anyámmal.

17.
Olyan szívesen
beszélgetnék apámmal,
akinek anyám
ebédre feltálalta
a szívem.

18.
Egy buszon utazva,
a konyha ablakán keresztül megláttam
apámat,
aki zsámolyon állt,
és keresett valamit a kredenc tetején.
Szikár és napbarnított.

Ez álmomban történt,
ez a halálunk után történt.

Csupán az álom volt való,
nem volt kezdete, sem vége.

Mit kerestem,
mit kerestem a buszon,
miért volt mindez csak álom?

19.
Ilyen kétségtelen
és névtelen álmok.

Mindannyian halandók vagyunk.
Jobb későn, mint teljesen.

20.
Azt álmodtam, hogy felébredtem
álmomból, melyet nem egyedül álmodtam.
Ki volt ő, akiben álmodtam?

21.
Volt apja és anyja,
de sohasem született meg.

22.
Egy magányos éjjelen
túláradó gyöngédség
egy nő iránt, aki nem
a feleségem.
Kinyitom szemem.

*Itt vagy?
Igen, itt.
Behunyom szemem.
Egyedül az élettelen anyámmal.*

23.
*Valaki megjön.
Ereje van és értelme.*

*Koronatanúd:
Isten?
Anyád?
Feleséged?
A vers?
A halál?*

Zsille Gábor fordításai

BERNADETTA KUCZERA-CHACHULSKA

•
*fél évszázaddal azután
elhagyatott
az őrhely
már senki se ment föl
az alacsony lépcsősoron
nem fürkészte a növényeket
és az ég színét
nem győződött meg
az éppen változó
szélirányról
nem követte szemével
a dombhátak
mozdulatlan fáinak vonalát
nem kereste az okot
amiatt csodálkozott átkozódott
a látható világ
legrejtettebb rendjét
már nem várt tovább
a gond bevégeztetett*

*botok és saruk
sorra a kezekbe nyomva*

Nélküle

*Nélküle magunkban
mintha agyagtárgyak
volnánk*

*mozdulatlanságra ítelt
telt-kezű
vonalainkban
kemények vagyunk
és
összetörés
a rendeltetésünk*

megszólítás

II. János Pál emlékének

*és ismét
a régi Róma vagy
Róma
ciprusfák mérik
az eget
és pálmák tollforgói
fogózkodnak a szélbe
a város alatt gépkocsik
mintha
pár évszázada
szüntelen
az Egyetlen Élet felé
igyekeznének
a kezdet
még egyszer
beállítva*

Kovács István fordításai